Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησι δραχμὰς 30. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 2

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Δημοσκῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος | Ἐν Ἀθήναις, 10 Δεκεμβρίου 1927 | Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 2

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της, μὰ ἡ Νταίζη ἔκλαιγε πάντα καὶ τ' ἀναρυλλητά της ἔκοβαν τὴ μιλιά.

Ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον ἔτρεξε νὰ ἰδεῖ.

— Μὰ τι ἔχει; τί ἔχει; ἔκαμε μὲ ἀγωνία.

Γιατὶ ἤξερε, ὅτι ἡ Νταίζη δὲν ἦταν πεισματάρα καὶ σπάνια ἔκλαιγε.

—Δὲν ξέρω, μυλαίδη, εἶπε ἡ μπόννα. Ὅλη τὴν ἡμέρα εἶχε τὶς παραξενιές της. Δέκα φορὲς μὲ ρώτησε τί ὥρα θἄρθει ὁ μπαμπάς της κι' ἂν θἄφευγε πάλι ἀμέσως μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο. Κι' ὅλη τὴν ὥρα κοίταζε κατὰ τὸ γιαλό.

Καθὼς μιλοῦσε ἡ μπόννα, ἡ Νταίζη ἔπαψε νὰ κλαίη, κι' ἄκουγε προσεχτικά. Χωρὶς ἄλλο τὰ λόγια τῆς Μπέττης τὴν ἔκαναν νὰ νοιώση τὴν αἰτία τῆς λύπης της, γιατὶ μονομιᾶς τὴν ἔπνιξαν πάλι τὰ δάκρυα.

— Θὰ φύγη! ἔλεγε μέσα στ' ἀναφυλλητά της. Θὰ φύγη! καὶ γὼ δὲ θὰ τὸν ἰδῶ πιά!..

Ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον χλώμιασε καθὼς ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. Γῆς φάνηκε ὡσὰν ἡ ὑπερβολικὴ κοῦτη θλίψη τῆς μικρούλας νὰ ἦταν ἕνα κακὸ προαίσθημα.

Μὲ τὰ χάδια κατάφερε νὰ καλοπιάση τὴν κόρη της, καὶ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήση, ἀναγκάστηκε ν' ἀνακαλέση τὴν ἀπόφασή της καὶ τὴν ἄφισε ν' ἀγρυπνήση ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ γύριζε ὁ μπαμπάς της.

Ἡ μικρὴ ξέχασε ὁλότελα τὰ κλάμματά της, ὅταν ἡ μαμμά της τὴν πῆρε καὶ βγῆκαν στὴν ταράτσα, ὅπου ἀκούγονταν, μέσα στὴ σιγή, οἱ τελευταῖοι ἦχοι τοῦ βραδιοῦ.

Ἡ Νταίζη στάθηκε κι' ἄκουγε στὴν ἀρχὴ σιωπηλή, ὕστερα ἄρχισε νὰ μετρᾶ τ' ἄστρα καὶ τέλος βάλθηκε πάλι νὰ φλυαρῆ μὲ ὅλο της τὸ κέφι. Τὄκανε γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὴ μαμμά της, ἴσως ὅμως κι' ἀπὸ φόβο μὴν ἀλλάξη καὶ πάλι τὴν ἀπόφασή της.

Κι' ὅμως, ὅσο νύχτωνε κι' ἔπεφτε τὸ σκοτάδι, τὸ κέφι τῆς μικρῆς ἔφευγε. Τέλος σφίχτηκε κοντὰ στὸ φόρεμα τῆς μαμμᾶς της καὶ δὲν εἶπε μιλιά.

— Τί εἶναι πάλι, Νταίζη; ρώτησε ἡ λαίδη. Μήπως νύσταξες ἐπὶ τέλους;

—Ὄχι, ὄχι, μαμμά! ἔκαμε ζωηρὰ ἡ Νταίζη. Μὰ εἶναι σκοτάδι καὶ...καὶ φοβοῦμαι λιγάκι...

— Φοβᾶσαι ἐδῶ, στὴν ταράτσα μας, μαζί μου; Ντροπή! Τὸ ξέρεις ὅτι εἶναι φρουρὸς καὶ στὸ πάρκο καὶ στὴν εἴσοδο. Ἀκοῦς τὰ σκυλλιά, ποὺ γαυγίζουν; Ἂν κάνει νἀλθῆ κανένας, κλέφτης, θὰ τοῦ πέσουν καὶ θὰ τὸν ξεσχίσουν.

— Μὰ ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι τοὺς κλέφτες, μαμμά...

— Τί λοιπόν; Ἔλα τώρα, κουτοκόριτσο! Ὅλοι, τὸ ξέρεις, σ' ἀγαποῦν καὶ σὲ φυλᾶνε.

Ἡ Νταίζη ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς μαμμᾶς της πιὸ δυνατὰ καὶ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Σκέφθηκε λιγάκι κι' ὕστερα εἶπε σιγὰ-σιγά:

— Φοβᾶμαι ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο, ποὺ σοῦ μίλησε στὸ δάσος!

Ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον ἀνατρίχιασε. Τὸ κορίτσι ἐνοοῦσε κάποια συνάντηση, ποὺ τῆς εἶχε τύχει τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ δάσος, καὶ ποὺ τῆς εἶχε κάνει ἐντύπωση, ἀλλὰ γιὰ λόγους ξεχωριστοὺς, ποὺ τὸ παιδὶ δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ τοὺς καταλάβει.

Ἔκαμε τάχα πὼς γέλασε, γιὰ νὰ καθησυχάση τὸ παιδί..

— Μὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, Νταίζη, δὲν ἦταν κανένας ἄγνωστος. Ἦταν, σοῦ εἶπα, ἕνας ἐξάδελφός μου, ὁ σὲρ Ρόναλδ Στάρλυ. Μιλᾶ λιγάκι ἄγρια κι' ἴσως γι' αὐτὸ τὸν πῆρες ἀπὸ φόβο, ἀλλὰ εἶναι καλὸς καὶ δὲ θέλει τὸ κακό μας.

—Ναί, μὰ καὶ σύ, μαμμά, φοβήθηκες. Ἠσουν χλωμὴ καὶ μοῦσφιγγες τὸ χέρι. Κι' ὕστερα, μὲ πῆρες καὶ φύγαμε γρήγορα, γρήγορα. Φαινόταν πολὺ κακός, μαμμά!

— Ἔχουμε μαλώσει, παιδί μου. Πάει πολὺς καιρός, ἀλλὰ αὐτὸς πάντα τὸ θυμᾶται. Ναί, δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. Ἀλλὰ μὴ τὸν συλλογίζεσαι πιά, δὲν θὰ ξανἄρθη...

— Μὰ τὸν εἶδα ἐγώ, μαμμά, τὸν εἶδα! Εἶναι ἐκεῖ, κρυμμένος μέσ' στὸ δάσος.

— Ἔλα τώρα, τρελλάθηκες; Θεέ μου, τί φόβος! Ὀνειρεύεσαι!

«—Νταίζη!.. Νταίζη μου!.. γιατὶ μοῦ κλαῖς;..»
(Σελ. 7, στ. γ'.)

— Ὄχι, ὄχι, τὸν εἶδα! Μοῦ μίλησε δυὸ φορές! Ρώτησε τὴ Μπέττυ νὰ στὸ πεῖ!

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Λαίδη Ἐλιγκτον φάνηκε ταραγμένη ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ. Τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μπῆκε στὸ σπῆτι βιαστικά, φωνάζοντας τὴν μπόννα.

— Μπέττυ τῆς εἶπε ἐπιτακτικά. Δὲ μοῦ λές, ἀλήθεια μίλησε στὴ Νταίζη κάποιος ἄνθρωπος, ψηλός, ξυρισμένος, καλοντυμένος;

«Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον πῆρε τὴν Νταίζη στὴν ἀγκαλιά του.» (Σελ. 14, στ. β'.)

— Ἀλήθεια, κυρία, τῆς μίλησε. Τῆς εἶπε: «Ἔρχεσαι τακτικὰ καὶ παίζεις ἐδῶ;» Θὰ σᾶς τὄλεγα, ἀλλὰ τὸ ξέχασα πιά...

— Τὸν εἴδατε πολλὲς φορές;

— Δυὸ φορὲς μέσα σὲ τρεῖς μέρες. Ἡ λαίδη Ἐρλιγκτον φαινόταν πολὺ ταραγμένη.

— Μπέττυ! Δὲ θέλω νὰ σὲ μαλώσω. Ξέρω πὼς τὴν ἀγαπᾶς τὴν Νταίζη καὶ πὼς μοῦ εἶσαι ἀφοσιωμένη. Ἔκαμες ὅμως ἄσχημα νὰ μὴ μὲ εἰδοποιήσεις. Ἡ Νταίζη δὲν πρέπει νὰ μιλᾷ μὲ ξένους.

— Μυλαίδη, αὐτὸς φαινόταν ὅτι τὴ γνωρίζει, μάλιστα τῆς εἶπε «καλημέρα, ἐξαδελφούλα μου», γι' αὐτὸ δὲν τόλμησα νὰ πῶ τίποτα. Ἡ Νταίζη φαινόταν φοβισμένη, μὰ πάντα ἔτσι εἶναι ὅταν πρωτοβλέπει ἕναν ἄνθρωπο.

— Καλά, φτάνει πιὰ τώρα, ἔκαμε ἡ μητέρα, βλέποντας ὅτι ἡ Νταίζη παρακολουθοῦσε μὲ περιέργεια τὴ σκηνὴ αὐτή. Δὲν ἔχει καὶ πολλὴ σημασία. Εἶν' ἕνας συγγενής μου. Εἶχαμε μαλώσει κάποτε κι' ἐγὼ θαρροῦσα πὼς δὲ θὰ τὸν ξανάβλεπα ποτέ. Θὰ δώσω διαταγὲς νὰ τὸν διώξουν, ἐσὺ ὅμως νὰ προσέχεις πάντα νὰ μὴ βγαίνεις ἔξω ἀπὸ τὸ πάρκο, ὅταν ἔχεις μαζί σου τὴ Νταίζη. Στὸ δάσος δὲν ὑπάρχει καὶ μεγάλη ἀσφάλεια.

— Θὰ κάμω ὅπως μοῦ εἴπατε, μυλαίδη, εἶπε ἡ μπόννα, κι' ἔφυγε σκουπίζοντας τὰ μάτια της.

—Ὥστε, ὁ κακὸς ἄνθρωπος δὲ θὰ ξανάρθει πιά; ρώτησε ἡ Νταίζη, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὶς διαταγὲς τῆς μαμμᾶς της μὲ πολλὴ προσοχή.

— Ὄχι, ἀγάπη μου, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Ἐξασέ τον πιά... Πᾶμε τώρα νὰ ἰδοῦμε, ἂν ἔρχεται ὁ μπαμπάς. Στάσου! Δὲν ἀκοῦς τίποτα;

— Ἀ, ναί, τ' ἄλογό του! Τὸ γνωρίζω ἐγώ! Αὐτὸς εἶναι! Ἔρχεται!

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία: ἦταν ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον. Σὲ λίγο χτύπησε τὸ κουδούνι, τὰ σκυλιὰ γαύγισαν χαρούμενα, οἱ ὑπηρέτες βγῆκαν μὲ ἀναμμένους δαυλοὺς καὶ ἡ Νταίζη, πρὶν κανεὶς προφτάσει νὰ τὴν κρατήσει, κατρακύλησε στὶς σκάλες κι' ἔπεσε σὰν τρελλὴ πάνω στὸ μπαμπά της.

Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον τὴ φίλησε καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, κι' ἔτσι ἡ μικρὴ μπῆκε κι' αὐτὴ θριαμβευτικὰ ἀνάμεσα στὶς δυὸ σειρὲς τῶν ὑπηρετῶν.

— Μὰ πῶς δὲν πῆγες νὰ πλαγιάσεις ἀκόμη, Νταίζη; ρώτησε ὁ πατέρας. Ἡ κυρὰ-Νύχτα δὲν ἤρθε ἀπόψε νὰ σ' ἀποκοιμίσῃ; Φαντάζομαι τί βάσανα θὰ καμες στὴ μαμμά σου.

— Δὲν ἐννοοῦσε νὰ κοιμηθῇ πρὶν γυρίσεις, εἶπε ἡ λαίδη Ἐρλιγκτον. Ἦταν πεισματάρα, ἀλήθεια, ἀλλ' ἀφοῦ τὄκανε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ φιλήσει τὸ μπαμπά, δὲν τὴν ἐμάλωσα.

— Μὰ οὔτε καὶ γώ, εἶπε ὁ λόρδος καὶ ξαναφίλησε τὴ μικρούλα. Χρυσό μου παιδάκι! πρόσθεσε ὕστερα σιγότερα. Θὰ χωριστοῦμε καὶ πάλι σὲ λίγο.

— Θὰ φύγεις πάλι; ρώτησε ἀπελπισμένη ἡ λαίδη Διάνα. Ἀχ, ἀμέσως τὸ φοβήθηκα, ὅταν ἤρθε ἐκείνη ἡ πρόσκληση τοῦ βασιλιᾶ.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΓΝΟΗΜΕΝΕΣ

Σκούφιες πλεχτές, κοντὲς πλεξίδες,
σαλάκι τρεῖς φορὲς στριφτό,—
φτωχὲς μαθήτρες, κορασίδες...

Ἀπρόσεχτες, παρατατᾶνε·
στὶς λάσπες μὲ ξεφωνητὸ
τὰ τρύπια τσόκαρα βουτᾶνε.

Ἡ Μοῖρα δὲν τοὺς ἔχει κλώσει
μήτε μεταξὶ στὰ μαλλιά,
μήτε μαλαματένιο κρόσσι·

Μὰ ἄχαρες, πολυφορεμένες
ποδιές, ποὺ κρέμεται ἡ θηλειά,
κι' οὔτε ὡς τὰ γόνατα φτασμένες.

Κρυώνουν, ἄλλες τους ἀκόμα
πεινᾶνε, ἢ ἄλλες, πιὸ καλά,
μασσοῦν μαστίχα ἄκρη στὸ στόμα.

Στὸ σπίτι, ποὺ εἶναι χρόνια ἡ Λύπη,
χάνεται ἡ σάκκα, τὸ χαρτί,
τὸ παιδὶ κλαίει, τὸ ψωμὶ λείπει.

Ἀπρόσεχτες κι' ἀπορριγμένες—
ζοῦν, συντροφιὰ ξεχωριστή,
ἀμόνιαστες ἢ ἀγαπημένες.

Ἀδέξιες, κι' ὅμως περγελάνε·
σκληρές, καταφρονετικές,
βγάζουν τὴ γλῶσσα, ἀντιμιλᾶνε·

Παρήκοες στὴν ὁρμήνεια, τρέχουν
λεύτερες, ἄσατες,—ψυχές.
Ποὺ νόμο τ' ὄνειρό τους ἔχουν.

Ἀνοιχτοσμάτες, καυχησιάρες,
θαυμάζουν,—τοῦτο τὲς ἀρκεῖ
λαίμαργες, μὰ ποτὲς ξηλιάρες.

Μόνο ἡ φωνή τους, σὰν ξεσπάζει
στὴν τάξη, μὲς στὴν «Ὠδικὴ»,
καὶ τι, σὰν τρυγόνι ποὺ σπαράζει,

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲν ἐννοιώθε πολὺ ἥσυχο τὸν ἑαυτό του ἐκεῖ μέσα.

— Ὄχι, προτιμῶ καλύτερα τὴν πεδιάδα καὶ τὴ θάλασσα, γιατί ἐκεῖ τοὐλάχιστο βλέπει κανεὶς κατὰ ποῦ πάει. Νὰ ταν τοὐλάχιστον ὀξυές, κάπως. Θὰ ὀποφερνόνταν, ἀλλὰ τὰ πεῦκα καὶ οἱ σημύδες κάνουν πολὺ ἄγρια τὰ δάση. Δὲν καταλαβαίνω γιατί ἀρέσουν τὰ δάση στοὺς ἀνθρώπους. Ἂν αὐτὸ ἦταν δικό μου, θὰ τὸ εἶχα κόψει ὅλο.

Στὸ τέλος ὁ Νῖλς ἀνεκάλυψε μιὰ φλούδα ἀπὸ δένδρο καὶ πῆγε νὰ τὴ δοκιμάσῃ στὸ πόδι του, ὅταν ἄκουσε ἀπὸ κάτω του ἕνα θρόισμα. Ἔστρεψε τὸ κεφάλι του καὶ τότε εἶδε ἕνα φίδι ποὺ ἔρχόταν ἴσια καταπάνω του. Ἦταν φοβερὰ μακρὺ καὶ χοντρό, ἀλλὰ ὁ Νῖλς εἶδε ἀμέσως ὅτι στὸ κεφάλι του εἶχε δυὸ λευκοὺς λεκέδες καὶ γι' αὐτὸ ἔμεινε στὴ θέση του.

— Εἶναι ἕνα νερόφιδο, σκέφθηκε, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ κάνει τίποτε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως τὸ φίδι τὸν σκούντησε μὲ τόση δύναμη, ποὺ τὸν ἔρριξε κάτω. Στὸ λεπτὸ σηκώθηκε ὄρθιος καὶ ἄρχισε νὰ τρέχει, ἀλλὰ τὸ φίδι ἔτρεχε ἀπὸ πίσω του. Τὸ ἔδαφος ἦταν γεμάτο πέτρες καὶ μικροὺς θάμνους κι' ἔτσι ὁ Νῖλς δὲν μποροῦσε νὰ τρέξει πολὺ γρήγορα καὶ τὸ φίδι κόντευε νὰ τὸν φθάσῃ. Αἴφνης ὁ Νῖλς ἀντίκρυσε ἕνα μεγάλο καὶ ἀπότομο βράχο καὶ σκαρφάλωσε ἀπάνω.

— Ἐδῶ δὲν μπορεῖ νὰ μὲ φθάσῃ, σκέφθηκε.

Ἀλλ' ὅταν ἔφθασε ἀπάνω καὶ κοίταξε πίσω του εἶδε ὅτι ἡ νεροφίδα προσπαθοῦσε κι' αὐτὴ νὰ σκαρφαλώσῃ.

Ἐπάνω στὸ βράχο, δίπλα στὸν Νῖλς, βρισκόταν μιὰ ἄλλη πέτρα στρογγυλὴ καὶ μεγάλη σὰν ἀνθρώπινο κεφάλι. Μόλις στεκόταν ἐπάνω στὸν βράχο κι' ἦταν σχεδὸν θαῦμα πῶς μποροῦσε νὰ ἐξακολουθεῖ νὰ μένει ἐκεῖ πέρα. Ὅταν λοιπὸν τὸ φίδι ἤρθε κοντήτερα, ὁ Νῖλς πήδησε πίσω ἀπ' τὴν πέτρα καὶ τὴν ἔσπρωξε. Ἡ πέτρα κύλησε ἐπάνω στὸ φίδι, τὄρριξε στὸ χῶμα κι' ἔμεινε ἐκεῖ, πάνω στὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ.

— Ἡ πέτρα ἔκανε καλὰ τὴ δουλειά της, σκέφτηκε ὁ Νῖλς καὶ ἀναστέναξε ἀνακουφισμένος.

Εἶδε πὼς τὸ φίδι ἔκανε ἀκόμη μερικοὺς σπασμοὺς κι' ὕστερα ἔμεινε ἀκίνητο.

— Μοῦ φαίνεται πὼς σ' ὅλο μου τὸ ταξίδι δὲν πέρασα μεγαλύτερο κίνδυνο, φώναξε ὁ Νῖλς μὲ φρίκη.

Ἀλλὰ μόλις εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὸν φόβο του ὅταν ἄκουσε μιὰ βοὴ στὸν ἀέρα καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ ἕνα πουλὶ βρέθηκε δίπλα στὸ φίδι. Ἦταν μεγάλο κι' ἔμοιζε μὲ καρακάξα, τὰ φτερά του ὅμως εἶχαν ἕνα ὡραῖο γυαλιστερὸ μαῦρο χρῶμα. Ὁ Νῖλς κρύφτηκε πάλι πίσω ἀπὸ μιὰ χαραμάδα τοῦ βράχου. Ἡ ἐνθύμηση τῶν ὅσων πέρασε μὲ τὶς καρακάξες ἦταν ἀκόμη πρόσφατη στὸ μυαλό του καὶ δὲν ἤθελε νὰ φανερώνεται ὅταν δὲν ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Τὸ μαῦρο πουλὶ πλησίασε μὲ μεγάλα βήματα τὸ φίδι, ἄρχισε νὰ τὸ τριγυρίζῃ καὶ κουνοῦσε τὴ μύτη του πέρα δῶθε. Στὸ τέλος χτύπησε τὰ φτερά του καὶ φώναξε μὲ δυνατὴ κι' ἄγρια φωνή:

— Αὐτὴ ἡ νεροφίδα εἶναι δίχως ἄλλο ὁ γέρο-Ἀσόθητος.

Λίγη ὥρα ἀκόμη τριγύριζε, ἔπειτα στάθηκε βυθισμένο σὲ μεγάλη συλλογὴ κι' ἔξυνε μὲ τὸ πόδι του τὸ λαιμό του.

— Δὲν ὑπάρχει στὸ δάσος ἄλλο φίδι τόσο μεγάλο σὰν κι' αὐτόν, εἶπε. Αὐτὸς εἶναι δίχως ἄλλο!

Τὸ πουλὶ ἦταν ἕτοιμο νὰ τσιμπήσῃ μὲ τὸ ράμφος του τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ, ὅταν αἴφνης ἄλλαξε σκέψη.

— Μὴν εἶσαι βλάκας, Ἀσόθη, εἶπε. Δὲν θὰ κάνῃς τὴν κουταμάρα νὰ φᾷς αὐτὸ τὸ φίδι, πρότοῦ φωνάξεις τὸν Κάρρ γιὰ νὰ τοῦ τὸ δείξῃς. Γιατὶ δὲν θὰ πίστευε ποτὲ ὅτι ὁ γέρο-Ἀσόθητος εἶναι νεκρὸς ἂν δὲν τὸ ἔβλεπε ὁ ἴδιος μὲ τὰ μάτια του.

Ὁ Νῖλς ἔβαζε μεγάλο κόπο γιὰ νὰ μὴν ξεσπάσῃ σὲ γέλια. Ὅταν εἶδε ὅμως τὸ πουλὶ ποὺ περπατοῦσε πέρα δῶθε μὲ τόση κωμικὴ σοβαρότητα, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

Ὁ κόρακας τὸν ἄκουσε καὶ μ' ἕνα χτύπημα μονάχα τῶν φτερῶν του πέταξε ἐπάνω στὸ βράχο. Ὁ Νῖλς σηκώθηκε ἀμέσως καὶ προχώρησε κοντά του.

— Δὲν εἶσαι ἐσὺ ὁ κόρακας ποὺ τὸν λένε Ἀσόθη, καὶ ποὺ εἶναι πολὺ φίλος μὲ τὴν Ἄκκα ἀπὸ τὸ Καιμπνεκαΐζε;

Τὸ πουλὶ κοίταξε τὸν Νῖλς καλὰ στὰ μάτια κι' ὕστερα κούνησε τρεῖς φορὲς τὸ κεφάλι του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Νὰ σᾶς πῶ λοιπὸν γιατὶ ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα πῆραν τὶς καρφίτσες καὶ τὶς βελόνες τῆς θείας Εὐλαλίας κι' ἔτρεξαν στὴν τραπεζαρία;—Γιατὶ ἔβρισκαν πὼς ἡ τούρτα δὲν ἦταν τόσο καλὰ καμωμένη κι' ἤθελαν νὰ τὴ *διορθώσουν* αὐτές.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, τὰ φρούτα ἦταν περιττά. Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα τᾶβγαλαν ὅλα καὶ τᾶραγαν... Ἔπειτα, κάτι τῆς ἔλειπε αὐτῆς τῆς τούρτας γιὰ νὰ νοστιμίσῃ! Τῆς ἔβαλαν λοιπόν, φυτευτές, ὅλες τὶς βελόνες καὶ τὶς καρφίτσες ποὺ εἶχαν πάρει. Καὶ περίμεναν μὲ χαρὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

Αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ φανῇ...

Ὅταν πῆγαν οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι νὰ συγχαροῦν τὴ θεία-Εὐλαλία γιὰ τὴ γιορτή της, αὐτὴ τοὺς κάθισε ὁλόγυρα στὸ τραπέζι, ἔφερε τὴν τούρτα κι' ἄρχισε νὰ τὴν κόβῃ καὶ νὰ τοὺς τὴ μοιράζῃ.

Ἀλήθεια εἶδε πὼς ἔλειπαν ἀπὸ πάνω τὰ φρούτα. Καὶ τὸ κατάλαβε πὼς τᾶχαν φάει οἱ λιχούδες οἱ ἀνιψιές της. Γιὰ νὰ μὴν κάνῃ ὅμως «φασαρία» μπροστὰ στὸν κόσμο, δὲν εἶπε τίποτα. Κι' ἔδωσε σ' ὅλους ἀπὸ ἕνα κομμάτι, καὶ τὸ γλέντι ἄρχισε.

Ἀ, τί ὡραία, τί ἔξοχη τούρτα! Μετὰ τὴν πρώτη κουταλιά, ὅλοι ρίχτηκαν στὸ κομμάτι τους μὲ τὰ μούτρα. Κατάπιναν τὶς κουταλιὲς μὲ λαιμαργία χωρὶς σχεδὸν νὰ τὶς μασσοῦν. Τὶς καρφίτσες ποὺ δάγκωναν κάπου-κάπου, τὶς ἔπαιρναν κι' αὐτὲς γιά... μπαχαρικά. Καὶ τὶς κατάπιναν, μαζὶ μὲ τᾶλλα, μιὰ χαρά.

Σὲ λίγο ὅμως, μιὰ κυρία ἔβγαλε τὶς φωνές:

—Ἀ, κάτι στάθηκε στὸ λαιμό μου!.. καὶ μὲ τσιμπάει!..

Ἔπειτα ἕνας κύριος:

—Αἴ!.. Κι' ἐγώ!.. Τί εἶχε μέσα αὐτὴ ἡ τούρτα;..

Ἄλλη κυρία πνίχτηκε κι' ἄρχισε νὰ βήχῃ. Ἄλλος κύριος αἰστάνθηκε «σουβλιὲς» στὸ στομάχι. Καὶ τέλος ἄλλη κυρία ἔπιασε μιὰ βελόνα στὸ στόμα της.

Ἐξέτασαν τότε ἕνα κομμάτι τῆς τούρτας ποὺ εἶχε μείνει καὶ τὸ βρῆκαν γεμάτο βελόνες καὶ καρφίτσες!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ ΝΑΣ καλὸς καθηγητής, ἀπὸ τοὺς καλύτερους βέβαια ποὺ ἔχει ἡ Μέση Ἐκπαίδευση, ὁ κ. Γ. Σουμελίδης, ἔβγαλε αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἕνα βιβλίο ὅπου πραγματεύεται τὸ ζήτημα τῶν σχολικῶν συνθέσεων καὶ δίνει τὶς σχετικὲς ὁδηγίες. Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι γιὰ δασκάλους. Δὲν σᾶς συσταίνω λοιπὸν νὰ τὸ διαβάσετε. Οἱ δασκάλοι σας πρέπει νὰ τὸ διαβάσουν, γιὰ νὰ σᾶς δίνουν τὶς ὁδηγίες ποὺ περιέχει. Θὰ σταματήσω ὅμως λιγάκι σ' αὐτό, γιατὶ τὸ ζήτημα ποὺ πραγματεύεται εἶν' ἕν' ἀπὸ κεῖνα ποὺ μ' ἐνδιαφέρουν καὶ σᾶς ἐνδιαφέρουν. Πῆτε πὼς κι' ἐγὼ εἶμαι ἕνας δάσκαλός σας, ποὺ διάβασε τὸ βιβλίο τοῦ κ. Σουμελίδη καὶ σᾶς δίνει τώρα μιὰ ὁδηγία ποὺ βρῆκε σ' αὐτό, —τὴν κυριότερη ἴσως, — γιὰ νὰ κάνετε τὶς συνθέσεις σας ὅσο τὸ δυνατὸ καλύτερες.

Ἡ μεγάλη πεῖρα ποὺ ἔχει ὁ κ. Σουμελίδης κι' ἡ βαθειὰ μελέτη ποὺ ἔκαμε, τὸν φέρνουν στὸ συμπέρασμα πὼς μιὰ καλὴ σύνθεση ἀπάνω σ' ἕνα θέμα ὁποιοδήποτε, — ἔχει βέβαια διήγημα, ποὺ εἶναι πολὺ δύσκολο καὶ χρειάζεται πρῶτα-πρῶτα ἰδιοφυΐα, οὔτε ποίημα, ποὺ εἶναι ἀκόμα δυσκολότερο, — πρέπει νὰ χωρίζεται σὲ τρία μέρη. Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ ἐντύπωση. Τὸ δεύτερο ἡ περιγραφή. Τὸ τρίτο ἡ σύγκριση. Αὐτὴ τὴ διαίρεση τὴ βρίσκω κι' ἐγὼ πολὺ λογική. Γιὰ νὰ περιγράψῃς ἕνα πρᾶγμα, πρέπει βέβαια νὰ σοῦ κάνει κάποια ἐντύπωση. Καὶ φυσικὰ πρέπει νἀρχίσῃς μὲ τὴν ἐντύπωσή αὐτή. Θὰ πῆς δηλαδὴ ποιὰ συναισθήματα σοῦ ἐμπνέει. Ἔπειτα θὰ τὸ περιγράψῃς, δικαιολογώντας τρόπον τινὰ αὐτὰ τὰ συναισθήματα. Καὶ μετὰ τὴν περιγραφή, ὅταν πιὰ θὰ ξέρουμε καλὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, θὰ τὸ συγκρίνῃς μὲ ἄλλα παρόμοια καὶ θὰ βρῆς τὶς διαφορές, τὶς ἀντιθέσεις. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο συμπληρώνεις τὴν περιγραφὴ καὶ δικαιολογεῖς ἀκόμα τὴν ἀρχικὴ ἐντύπωση. Ἔτσι ἡ σύνθεση συμπληρώνεται.

Σύμφωνα μὲ τ' ἀνωτέρω, ὁ κ. Σουμελίδης μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ γράψω δυὸ συνθέσεις,— μιὰ γιὰ τὸ Ρόδο καὶ μιὰ γιὰ τὴν Ἄνοιξη,—νὰ τὶς βάλῃ ὡς ὑπόδειγμα στὸ βιβλίο του. Τοῦ τὶς ἔγραψα μὲ προθυμία, θέλοντας νὰ συντελέσω κι' ἐγὼ στὸ σκοπό του. Καί, γιὰ νὰ ἰδῆτε τὴν ἐφαρμογή, σᾶς ἀντιγράφω ἐδῶ τὸ ρόδο:

«Στὸν ἀπριλιάτικο κῆπο βλέπω τὴ ροδονιὰ ἀνθισμένη κ' ἡ ψυχή μου εὐφραίνεται. Μ' ἀρέσει τὸ ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα τῶν λουλουδιῶν ἀνάμεσα στὰ πράσινα φύλλα κι' ἡ γλυκειὰ μυρωδιὰ ποὺ σκορπίζει ὁ θάμνος ὁλόγυρά του. Τί χαρά!

«Σωστὰ εἶπαν πὼς τὸ ρόδο εἶναι ὁ βασιλιὰς τῶν λουλουδιῶν. Γιατὶ ἀσύγκριτη εἶναι ἡ μεγαλοπρέπεια κι' ἡ ὀμορφιά του. Κυττάξτε καλὰ ἕνα ρόδο. Γύρω στὸν κίτρινο σπόρο τὰ πέταλα ἔχουν μιὰν ὡραία διάταξη. Εἶναι σχεδὸν στρογγυλὰ καὶ τὸ ἕνα ἀκουμπᾷ πάνω στὸ ἄλλο καὶ σχεδὸν τὸ μισοσκεπάζει. Ἀποτελοῦν κύκλους-κύκλους μὲ κέντρο τὸ σπόρο. Τὰ πέταλα ποὺ εἶναι κοντά του εἶναι μικρότερα. Μὰ ὅσο ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ κέντρο, τόσο μεγαλώνουν. Τὸ βαθμιαῖο αὐτὸ μεγάλωμα τῶν πετάλων δίνει στὸ λουλούδι τὸ ἰδιαίτερο καὶ τόσο χαριτωμένο σχῆμα του. Ἀλλὰ μὲ πόση χάρη στηρίζεται, μ' ἕναν κόμπο ἀπὸ κάτω, στὸ λεπτό, ἀνάλογο κοτσάνι του, καὶ πῶς τσιργιάζει μὲ τὰ πράσινα φυλλαράκια τῆς ροδονιᾶς, ποὺ εἶναι μυτερὰ κι' ἔχουν ὁλόγυρα δοντάκια! Ἀκόμα καὶ τ' ἀγκάθια ποὺ ἔχουν τὰ κλωνάρια τοῦ θάμνου, καὶ ποὺ σὲ μερικὰ ρόδα φθάνουν ὡς τὸ κοτσάνι τους, προσθέτουν στὸ λουλούδι ὀμορφιά.

«Ὑπάρχουν εἰδῶν εἰδῶν ρόδα. Ἄλλα εἶναι μικρά, μὲ πέταλα κανονικὰ καὶ σχεδὸν ἰσομεγέθη· ἄλλα εἶναι μεγάλα, πελώρια, μὲ τὴ διάταξη ἐκείνη τῶν πετάλων ποὺ περιγράψαμε. Ἄλλα εὐωδιάζουν πολύ, ἄλλα λιγότερο καὶ μερικὰ σχεδὸν καθόλου. Ἄλλα εἶναι βαθυκόκκινα, βυσσινιά, σὰ βελουδένια· ἄλλα τριανταφυλλιά, πιὸ σκοῦρα ἢ πιὸ ἀνοιχτά· ἄλλα κίτρινα βαθιά, ἄλλα κίτρινα πρὸς τὸ ἄσπρο καὶ ἄλλα κάτασπρα. Κάθε ποικιλία ἔχει τὴ χάρη της ἀπὸ τὸ κοινὸ *τριαντάφυλλο* ὡς τὸ *ἑκατόφυλλο*. Ἀλλὰ ὁ ἀληθινὸς βασιλιὰς μέσα στὰ ρόδα καὶ μέσα σ' ὅλα τἄλλα λουλούδια εἶναι τὸ ἀπριλιάτικο, ποὺ ἔχει, νὰ ποῦμε ἔτσι, τὸ κλασικὸ σχῆμα τοῦ ρόδου καὶ τὴν πιὸ γλυκειά, τὴν πιὸ δυνατὴ μυρωδιὰ ἀπ' ὅλα.

«Τὸ ρόδο εἶναι λουλούδι περήφανο. Δὲν μοιάζει μὲ τὸ μενεξὲ ποὺ εὐωδιάζει κρυμμένος στὰ φύλλα. Τὸ ρόδο σηκώνει τὸ κεφάλι του ψηλά, λάμπει στὸν ἥλιο, καμαρώνει σὰ νὰ σοῦ λέῃ: «ἐδῶ εἶμαι! κοίταξέ με! μύρισέ με! Μὴ τολμήσῃς μόνο νὰ μὲ κόψῃς. Τάγκάθια μου θὰ μὲ ὑπερασπισθοῦν!» Ἴσως ἀπ' αὐτὴ τὴν περηφάνεια ὀνομάσθηκε βασιλιάς. Ἔχει ὅμως τόσα ἄλλα προτερήματα, ποὺ μὲ τὸ δίκιο του νὰ καμαρώνῃ...»

Βλέπετε; Στὴ σύνθεση αὐτὴ ἔβαλα πρῶτα τὴν ἐντύπωσή μου ἀπὸ τὸ θέαμα μιᾶς ἀνθισμένης ροδονιᾶς: Χαρά, εὐχαρίστηση, εὐφροσύνη, θαυμασμός. Κατόπι παίρνω ἕνα ρόδο καὶ τὸ περιγράφω. Τέλος τὸ συγκρίνω μὲ τἄλλα ρόδα καὶ μὲ τὸν μενεξέ, ἕνα ἐπίσης ὡραῖο λουλούδι, ποὺ εἶναι ὅμως καὶ τόσο διαφορετικό... Φυσικά, γιὰ τὸ ρόδο μποροῦσα νὰ πῶ ἀκόμα περισσότερα. Νὰ τὸ περιγράφω λεπτομερέστερα, νὰ προσθέσω καὶ πληροφορίες ἐπιστημονικές, νὰ μιλήσω γιὰ τὴν καλλιέργειά του, νὰ δώσω ἕνα κατάλογο τῶν εἰδῶν κτλ. Ἢ νὰ τὸ συγκρίνω καὶ μὲ ἄλλα λουλούδια. Νὰ κάμω μιὰ σύνθεση ἀπὸ πολλὲς σελίδες, νὰ ἐξαντλήσω ποὺ λένε τὸ θέμα. Ἀλλὰ ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὸ σχέδιο, — τὸ σχέδιο ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ κ. Σουμελίδης. Λοιπόν, μέσα στὸ σχέδιο αὐτό, θὰ χωροῦσε μιὰ χαρὰ κι' ὅ,τι ἄλλο θὰ ἤθελα νὰ πῶ γιὰ τὸ ρόδο. Ἄρα τὸ σχέδιο εἶναι καλό. Κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς μ' ἐμπιστοσύνη νὰ κάνει τὶς συνθέσεις του. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θὰ σᾶς δώσουν κανένα τέτοιο θέμα στὸ σχολεῖο, δοκιμάστε καὶ δὲν θὰ χάσετε...

Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Σουμελίδη ἔχει κι' ἄλλες πολύτιμες ὁδηγίες. Κι' γιὰ τὴ γλῶσσα καὶ γιὰ ὅλα. Ἀλλὰ εἶπαμε πὼς αὐτὲς θὰ σᾶς τὶς δώσουν οἱ δασκάλοι σας ποὺ θὰ τὸ διαβάσουν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ ὥρα ἦταν τώρα μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ οὐρανὸς συννεφιασμένος ἀκόμα, τὸ σκοτάδι πυκνὸ κι' ἡ τρικυμία σ' ὅλη τὴν ἀκμή της.

Τὸ *Σλώγι* ἔπλεε σὰ νἄταν βυθισμένο ὁλάκερο μέσ' στὰ νερά.

Κρυγὲς στριγγὲς ἀπὸ θαλασσοπούλια ἐσχίζαν τὸν ἀέρα. Μποροῦσε ὅμως κανεὶς νὰ συμπεράνῃ, ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση αὐτῶν τῶν πουλιῶν πὼς ἡ γῆ δὲν ἦταν μακριά; Ὄχι, γιατὶ τὰ πλοῖα ἀπαντοῦν τέτοια θαλασσοπούλια σὲ ἀπόσταση πολλῶν ἑκατοντάδων λευγῶν ἀπὸ κάθε ἀκτή, Ἔπειτα κι' αὐτά, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν ν' ἀντισταθοῦν, ἀκολουθοῦσαν τὸ ρεῦμα τοῦ ἀνέμου, ὅπως καὶ τὸ πλοῖο ποὺ καμμιὰ ἀνθρώπινη δύναμη δὲν θὰ μποροῦσε νὰ λιγοστέψῃ τὴν ταχύτητά του.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἀκούστηκε ὁ ἴδιος ἀπαίσιος κρότος ξεσχίσματος. Εἶχε κουρελιασθεῖ τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ πανιοῦ καὶ τὰ κουρέλια του σκορπίστηκαν στὸν ἀέρα σὰν πελώρια γλάροι.

— Δὲν ἔχομε πιὰ πανί, φώναξε ὁ Δόνιφαν, κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ βάλωμε ἄλλο!

— Δὲν πειράζει, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς κι' ἔτσι δὲν θὰ τρέχουμε λιγότερο.

—Ὡραῖα! εἶπε ὁ Δόνιφαν. Μ' ἄν κυβερνᾷς ἔτσι ἐσύ...

— Φυλαχτῆτε ἀπὸ τὰ κύματα τῆς πρύμης! φώναξε ἄξαφνα ὁ Μόκος. Νὰ δεθοῦμε καλά, θὰ μᾶς παρασύρουν.

Πρὶν τελειώσῃ τὴ φράση του ὁ μοῦτσος, πολλοὶ τόννοι νερὸ πλημμύρισαν τὸ κατάστρωμα. Κι' ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Γόρδων κυλίστηκαν ὡς τὴ πόρτα τῆς σκάλας, ὅπου μπόρεσαν νὰ κρατηθοῦν. Ἀλλὰ ὁ μοῦτσος ἔγινε ἄφαντος μέσ' στὰ νερὰ ποὺ σάρωσαν τὴ πλοῖο ἀπὸ τὴν πρύμη ὡς τὴν πρῴρα καὶ ἄρπαξαν τὶς δυὸ βάρκες, διάφορα ἄλλα ξύλα καὶ τὴν πυξιδοθήκη. Τὸ καλὸ ἦταν ποὺ ξαναχύθηκαν γρήγορα στὴ θάλασσα καὶ τὸ πλοῖο γλύτωσε τὸν κίνδυνο νὰ καταποντισθῇ ἀπὸ τὸ ὑπέρμετρο ἐκεῖνο βάρος.

— Μόκο! Μόκο! φώναξε ὁ Μπριὰν μόλις μπόρεσε νὰ μιλήσῃ.

— Μὴν ἔπεσε στὴ θάλασσα; ἔκαμε ὁ Δόνιφαν.

—Ὄχι, δὲν φαίνεται πουθενά, δὲν ἀκούγεται, εἶπε ὁ Γόρδων ποὺ εἶχε σκύψει ἀπὸ τὴν κουπαστή.

— Νὰ τὸν σώσουμε!.. νὰ τοῦ ρίξουμε σωσίβιο... σχοινιά! ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν.

Καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἀντήχησε δυνατὰ σ' ἕνα στιγμιαῖο διάλειμμα τῆς τρικυμίας, ξαναφώναξε:

— Μόκο!.. Μόκο!..

— Βοήθεια!.. Βοήθεια!.. ἀποκρίθηκε ὁ μοῦτσος.

—Ἀ! ἔκαμε ὁ Γόρδων· δὲν εἶναι στὴ θάλασσα, ἡ φωνὴ ἔρχεται ἀπὸ τὴν πρύμη.

— Θὰ τὸν βρῶ! εἶπε ὁ Μπριάν.

Κι' ἄρχισε νὰ σέρνεται στὸ κατάστρωμα, προσπαθώντας ν' ἀποφεύγῃ τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ κρατιέται, γιατὶ κινδύνευε κάθε στιγμὴ νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ κυλήσῃ στὴν ἄλλη ἄκρη.

Ἡ φωνὴ τοῦ μούτσου ξανακούσθηκε, ἀλλὰ εὐθὺς πάλι ἔγεινε σιωπή.

Τέλος, μὲ πολὺν κόπο, ὁ Μπριὰν κατόρθωσε νὰ φτάσῃ ὡς τὴν πόρτα τῆς σκάλας.

Φώναξε, ἀλλὰ κιμμιὰ ἀπάντησῃ δὲν ἔλαβε.

Μήπως δεύτερο κῦμα εἶχε ἁρπάξει τὸ Μόκο; Μὰ τότε τὸ κακόμοιρο τὸ παιδὶ θὰ ἦταν μακριά, γιατὶ ὁ σάλος δὲν θἄχε τὴ δύναμη νὰ τὸν σπρώχνῃ ὅσο γρήγορα ἔτρεχε τὸ πλοῖο. Καὶ θὰ πνιγόταν.

Ὄχι!

Μιὰ φωνὴ πιὸ ἀδύνατη ἀκούσθηκε καὶ ὁ Μπριὰν ἔτρεξε στὸ βκρούλκο. Ἐκεῖ, ψηλαφώντας, βρῆκ' ἕνα σῶμα ποὺ ἐσπάραζε. Ἦταν ὁ Μόκος, σφηνωμένος στὴ γωνιὰ ποὺ σχημάτιζε ἡ κουπαστὴ μὲ τὴν πρῴρα. Ἕνα σχοινὶ ἦταν τυλιγμένο στὸ λαιμό του, ποὺ τόσο περισσότερο τὸν ἔσφιγγε ὅσο αὐτὸς προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαχθῇ. Κι' ὅμως τὸ σχοινὶ αὐτὸ τὸν εἶχε κρατήσει, ὅταν τὰ κύματα τὸν παράσερναν νὰ τὸν τινάξουν στὴ θάλασσα, ναί, τὸ σχοινὶ αὐτὸ ποὺ ἀπειλοῦσε τώρα νὰ τὸν πνίξῃ.

Ὁ Μπριὰν ἄνοιξε τὸ μαχαίρι του — ἕνα μεγάλο σουγιά,—καὶ μὲ δυσκολία κατάφερε νὰ κόψῃ τὸ σχοινί. Ἔπειτα ἔφερε τὸ Μόκο στὴν πρύμη. Μόλις καὶ μετὰ βίας ὁ μοῦτσος μποροῦσε νὰ μιλῇ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Μπριάν! εἶπε μόνο.

Καὶ ξαναπῆρε τὴ θέση του κοντὰ στὸ τιμόνι.

Ἐκεῖ τὰ τέσσερα παιδιὰ δέθηκαν γερὰ γιὰ νὰ μὴ τὰ συνεπάρουν τὰ κύματα.

Ἀφότου ἔλειψε ὁ τρίγγος, ἡ γρηγοράδα τοῦ πλοίου εἶχε λιγοστέψει κι' αὐτὸ μποροῦσε νὰ φέρῃ ἄλλο κακό: Τὰ κύματα, καθὼς ἔτρεχαν τώρα πιὸ γρήγορα, μποροῦσαν νὰ προφτάσουν τὸ πλοῖο καὶ νὰ τὸ θαλασσώσουν.

Ἀλλὰ τί νὰ κάμουν; Ἀδύνατο νὰ βάλουν πανί, ἔστω καὶ τὸ μικρότερο.

Ἡ ὥρα ἦταν τέσσερις. Σὲ λίγο ὁ ὁρίζοντας θὰ φωτιζόταν πρὸς τ' ἀνατολικά, δηλαδὴ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἡ τρικυμία παρέσερνε τὸ *Σλώγι*. Κι' ὡς τότε ἴσως ὁ ἄνεμος θἄπεφτε λίγο, ἴσως θὰ φαινόταν ἀπὸ μακριὰ καὶ κιμμιὰ γῆ καὶ σὲ λίγες στιγμὲς θὰ λυνόταν τὸ πρόβλημα τῆς τύχης τῶν παιδιῶν.

Ὁ Μπριὰν κι' ὁ Ζάκ.

Πραγματικῶς, μετὰ μισὴ ὥρα, φάνηκαν στὸν οὐρανὸ κάποιες ἀμυδρὲς λάμψεις. Μόνο ποὺ ἡ ὁμίχλη σκέπαζε τὴ θέα. Τὰ παιδιὰ ἔνοιωθαν πὼς τὰ σύννεφα περνοῦσαν μὲ φοβερὴ ταχύτητα. Οὔτε ἡ μανία τῆς τρικυμίας εἶχε λιγοστέψει. Μακριά, ἡ θάλασσα σκεπαζόταν ἀπὸ πυκνότατους ἀφρούς.

Τὸ πλοῖο, πότε σηκωνόμενο στὴν κορυφὴ τῶν κυμάτων, πότε κρημνιζόμενο στὴν ἄβυσσο, θὰ εἶχε βουλιάξει εἴκοσι φορές, ἂν δὲν ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ μαζὶ μὲ τὰ κύματα κι' ἂν τὸ χτυποῦσε κανέν' ἀπὸ τὸ πλάϊ.

Τὰ τέσσερα παιδιὰ κοίταζαν τὸ χάος ἐκεῖνο τῶν κυμάτων. Καὶ καταλάβαιναν πολὺ καλὰ πὼς ἂν ἀργοῦσε ἀκόμα νὰ πέσῃ ἡ τρικυμία, ἡ κατάστασή των θἄταν ἀπελπιστική. Τὸ *Σλώγι* δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ εἰκοσιτέσσερις ὧρες ἀκόμη...

Ἄξαφνα ὁ Μόκος φώναξε:

— Γῆ!.. γῆ!..

Μέσ' ἀπὸ ἕνα ρῆγμα τῆς ὁμίχλης, ὁ μοῦτσος ἐνόμισε πὼς διακρίνει κάποια παραλία πρὸς τ' ἀνατολικά. Ἀλλὰ μὴν ἔκανε λάθος; Ἤταν, ἀλήθεια, δυσκολότοτο νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς καὶ νὰ καταλάβῃ τί παράσταιναν οἱ γραμμὲς ἐκεῖνες οἱ ἀόριστες ποὺ ἀνακατεύονταν μὲ τὶς καμπύλες τῶν συνέφων.

—Ποῦ εἶναι; ρώτησε ὁ Μπριάν.

—Ἐκεῖ, κατὰ τὴν ἀνατολή, ἀποκρίθηκε ὁ Μόκος.

Κι' ἔδειξε ἕνα σημεῖο στὸν ὁρίζοντα, ποὺ τὸ σκέπασαν πάλι οἱ ἀτμοί.

— Μὰ εἶσαι βέβαιος; ξαναρώτησε ὁ Μπριάν.

— Βεβαιότατος. Ἂν ἀνοίξῃ πάλι ἡ ὁμίχλη, κοιτάξτε καὶ σεῖς καλὰ κι' θὰ ἰδῆτε... Νά, σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος... Ἀ, νά!..

Ἡ ὁμίχλη εἶχε ἀνοίξει πάλι κι' ἄρχισε νὰ χωρίζεται ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ν' ἀνεβαίνῃ ψηλά. Σὲ λίγο, ὁ Ὠκεανὸς φαίνόταν σ' ἔκταση πολλῶν μιλλίων μπροστὰ στὸ πλοῖο.

—Νκί, γῆ!.. φώναξε ὁ Μπριάν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΧΙΛΙΑ ΝΥΡΙΑ

ΗΤΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

Ὅταν ὁ Καμπούρογλους ἔβγαζε τὸ περιοδικὸ «Ἑβδομάς», — εἶναι σαράντα χρόνια,— κάποιος ἄγνωστος τοῦ πῆγε ἕνα ποίημα. Ὁ Καμπούρογλους, ἀφοῦ τὸ κοίταξε κι' εἶδε πὼς δὲν ἄξιζε τίποτα, γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὸν ποιητή, τοῦ εἶπε:

— Τὸ ποίημά σου εἶναι μάλλον ἔμμετρο διήγημα. Καλύτερα θἄταν νὰ τὄγραφες στὸ πεζό.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ποιητὴς ξαναπαρουσιάστηκε:

— Ὁρίστε! εἶπε. Τὸ ἔγραψα στὸ πεζό. Τώρα θὰ δημοσιευθῇ;

— Νὰ τὸ διαβάσω, ἀποκρίθηκε ὁ Καμπούρογλους. Ξαναπεράστε.

Καὶ ξαναπέρασε.

— Ἔ, πῶς σᾶς φάνηκε ὡς πεζό;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου! Ὡς ποίημα... ἦταν καλύτερο.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΟΥ

Τὰ παραμύθια τοῦ παπο) στὴ μνήμη ἀκαζοῦνε πάλι τὰ βράδυα τοῦ καλοκαιριοῦ ὅταν πεθαίνουνε ἀγάλι.

Τὰ ὅμορφα τὰ παραμύθια τοῦ περσινοῦ καλοκαιριοῦ, ἄλλα σὰν ψέμα, ἄλλ' ἀλήθεια, εἶχαν τὴ χάρη τοῦ χωριοῦ.

Δὲν τἄχ' ἐμπνεύσει ἡ φωτιὰ οὔτε καὶ τῆς βροχῆς τὸ πλάμα ὅταν ὁ ἀγέρας στὰ κλαριὰ φυσοῦσε, τἄλεγαν ἀντάμα.

Ἡ ἄλλοτε μὲ τὸ φεγγάρι στῆς ἐκκλησίας τὰ σκαλιὰ καὶ στῆς πλατείας τὸ λιθάρι τ' ἀκούγαμε δίχως μιλιά . . :

Μὰ τώρα... ὁ παπποῦς μας λείπει κι' ὅταν κλεινόμαστε στὰ σπίτια τὰ βραδυνά, πάντα μὲ λύπη θυμούμαστε τὰ παραμύθια.

Στέλλα Βιολάντη

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Τὸν καιρὸ ποὺ εἴμαστε στὴ Σαλαμίνα καὶ περνούσαμε τὸ καλοκαίρι μὲ μπάνια, μὲ ψάρεμα καὶ μὲ χίλια δυὸ ἄλλα πράμματα, κάναμε συχνὰ καὶ ἐκδρομές.

Πότε ἀπογευματάκι, πότε βράδι, τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς πηγαίναμε ἐκδρομὴ στὶς ἐξοχὲς τῆς Σαλαμίνος. Ἄλλοτε στὰ Σελήνια, ἄλλοτε στὸ Ἀμπελάκι, ἄλλοτε στὸ Μούλκι.

Ἦταν ἕνα βράδυ μὲ φεγγάρι ὁλόγιομο, θυμᾶμαι. Ἀποφασισαμε νὰ πᾶμε στὴ Φανερωμένη, τὸ δροσερὸ αὐτὸ μέρος. Ξεκινήσαμε κατὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ περάσαμε ἀπὸ τὴν Κούλουρη, ποὺ στὴν πλατεῖα της εἴδαμε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ αὐτοκινήτου τὸ μνημεῖο τοῦ Καραϊσκάκη. Καὶ μπῆκε τὸ αὐτοκίνητο στὸ δρόμο τῆς Φανερωμένης, τρέχοντας μὲ μιὰ δαιμονιώδη ταχύτητα, ποὺ σ' ἔκανε νὰ αἰσθάνεσαι ἕνα ρίγος σ' ὅλο σου τὸ κορμί . . . Πότε τραγουδώντας καὶ πότε κοιτάζοντας τὰ δέντρα, ποὺ ἤταν κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μερὲς τοῦ δρόμου, προχωροῦμε ὁλοένα πρὸς τὴ Φανερωμένη . . .

Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ξεπεναγε τὰ δέντρα καὶ ἐρχόταν κατάπάνω μας. Θυμάρι κι' ὅλο θυμάρι εἶναι στὸ δάσος. Μόνο κάπου-κάπου θὰ ἰδῆς κανένα πεῦκο ἢ καμμιὰ λεῦκα. Τὰ δέντρα—πυκνὰ πιὸ κάτου καὶ θεόρατα — ἐξακολουθοῦσαν σ' ὅλο τὸ δρόμο κι' ἡ μυρωδιά τους ἐρχόταν ἄπειρη. Ἡ θάλασσα σ' ἕνα μέρος ἔμπαινε στὴν παραλία σὲ τρόπο ποὺ νὰ σχηματίζεται μιὰ λίμνη φανταστική.

Ἐκεῖ τὸ μάτι σου δὲν χάνεται στὸ βάθος τῆς θάλασσας : παράπλευρά σου ἕνα βουνὸ τὸ σταματάει.

Σὲ πολλὰ μέρη νομίζεις πὼς ἡ θάλασσα εἶναι συνέχεια τῆς παραλίας. Μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἄραγε νὰ γίνεται αὐτό ; Ἢ μὲ τὴν ἐπίδραση τῆς νύχτας ;

Σ' ἕνα τέταρτο σταματοῦσαμε. Μᾶς εἶχε πιάσει μιὰ ζάλη ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἔπρεπε νὰ σταματήσουμε κάπου, κοντὰ στὴν ἐκκλησιὰ τῆς Φανερωμένης.

Καθήσαμε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ δρόμου κοιτάζοντας τὸ ἔξοχο θέαμα τῆς θάλασσας. Ἤρεμη, πολὺ ἤρεμη. Κῦμα δὲν σπάει στὴν ἀμμουδιὰ καὶ ὁ φλοῖσβος δὲν ἀκούγεται.

Ἀαρνικὰ κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα ἔριξε τὴν ἰδέα ἑνὸς νυκτερινοῦ μπάνιου, γιὰ νὰ μείνει ἐνθύμιο τῆς ἐκδρομῆς αὐτῆς.

Καὶ παράδεξο, — ἡ ἰδέα του ἔγινε ἀμέσως δεκτή. Γδυθήκαμε καὶ πλάτς μέσ' στὰ νερά ! Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτό ; Τὰ νερὰ εἶναι ζεστά. Καλέ, αὐτὸ εἶναι θερμὸ λουτρό ! Τί γίνηκε τότε μέσ' στὴ θάλασσα δὲν μπορεῖ νὰ γραφτῆ : τρέλες, φωνές, πιασίματα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ χορός, τραγούδια. Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ πιὸ διασκεδαστικὸ μπάνιο. Κι' ὅταν μᾶς φώναξαν νὰ βγοῦμε :

— Μπᾶ ! τί λέτε καλέ ; ἀπὸ τώρα ;

Καὶ δός του τρέλες :

Ἔτσι ἐξακολούθησε ὅλο τὸ μπάνιο. Καὶ θὰ βάσταξε περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα σίγουρα.

Λυπημένοι, βγήκαμε ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ἀκόμα πιὸ λυπημένοι φύγαμε τὸ πρωὶ ἀπὸ τὴ Φανερωμένη, ὅπου τόσο ὅμορφα περάσαμε κείνη τὴ νύχτα . . .

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΤΟ ΠΡΩΙ

Μὲ τὸ πρῶτο λάλημα τοῦ πετεινοῦ σηκώνονται οἱ μανάβηδες. Σιάζουν τὰ γαϊδουράκια τους μὲ τὰ φρεσκοκομένα χόρτα, στολίζουν τὰ κοφίνια τους μὲ ἀγριολούλουδα καὶ κατεβαίνουν στὴν πόλη γιὰ τὴν πούλησι.

«Φρέσκες εἶν' οἱ ἀγκινάρες καὶ ντόπια τὰ κουκιάαα», ἀκούεται ἀπὸ μακριὰ ἡ φωνὴ τοῦ πρώτου μανάβη, — «ἄγρια ραδίκια, χόρτα τοῦ βουνοῦ» εἶναι μιὰ γριὰ σκυφτὴ χωριάτισσα μὲ τὸ μαῦρο μαντῆλι γύρω στὸ ἡλιοκαμμένο της πρόσωπο καὶ μὲ τὴν κοφίνα στὴ ράχη γεμάτη χόρτα· παλιὰ πουλήτρα ἀπ' τὰ νιάτα της.

Νὰ κι' ὁ χωρικὸς μὲ τὰ καλάθια στὰ χέρια καὶ μὲ τὶς βράκες, βγῆκε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ πουλήσῃ τὰ αὐγά του, «φρέσκα αὐγὰ τῆς ὥρας».

«Καρβουνιάρηηηης» . . εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς τακτικοὺς πουλητὲς τοῦ δρόμου.

«Μαρίδες τοῦ Φαλήρου, μαρίδες τῆς ὥωωρας», σὲ κάθε βῆμα στέκεται καὶ φωνάζει ὁ θαλασσοδαρμένος ψαρᾶς. Τὰ παράθυρα ἀνοίγουν καὶ προβάλλουν οἱ ὑπηρέτριες· «φρέσκα εἶναι τὰ ψάρια»; — φρέσκα σὰν κι' ἐσένα κορίτσι μου» — εἶναι κανένας εὔθυμος ψαρᾶς, — τὸ παράθυρο κλείνει μὲ βροντὸ κι' ὁ ψαρᾶς μένει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα . . .

Καὶ τὸ ψούνισο ἐξακολουθεῖ, καὶ περνοῦν, περνοῦν οἱ πουλητάδες καὶ οἱ φωνές τους ἀνακατεύονται καὶ τὰ παράθυρα ἀνοιγοκλείνουν.

Πικρὴ Σκλαβιὰ

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ἕνα μικρὸ μέρος τῆς αὐλῆς τοῦ ἀγαπημένου μας σχολείου τὸ σκιάζει μὲ τὰ κλαδιά του κάποιο δένδρο. Πόσα χρόνια τώρα, κάτω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἴδια κλαδιά, πέρασαν μιὰ μικρὴ εὐτυχισμένη ζωὴ ἑκατοντάδες κοριτσιῶν ! Πόσα γέλια ἀπὸ τόσα μικρὰ ἀθῶα κοριτσάκια δὲν ἄκουσε ὡς τώρα ! Πόσες φορὲς ἀντίκρυσε ἀθῶα ὡραῖα μετάκια δακρυσμένα !

Πόσες εὔθυμες καὶ λυπηρὲς ἱστοριούλες ἄκουσε !

Πόσες φορὲς προσπάθησε, μὲ τὸ γλυκὸ ψιθύρισμά του, νὰ παρηγορήσῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικρούλια ποὺ κλαίγανε ! Καὶ πόσες φορὲς συμμεριζόταν μὲ τὴν παράξενη γλῶσσα του, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία τόσων κοριτσιῶν ! Πόσοι ἄνθρωποι κάθε χρόνο παρακολουθοῦν μ' ἔνδιαφέρον τὶς ὡμορφιές του ποὺ τόσο συχνὰ ἀλλάζει ! Πότε τὸ βλέπουν καταπράσινο νὰ σηκώνει μὲ περηφάνεια τὰ ὅμορφα κλαδιά του, σιγοψιθυρίζοντας γλυκὰ ἀκατανόητα τραγούδια . . . Τότε μὲ τὶ εὐχαρίστηση δέχεται τὰ μικρούτσικα πουλάκια, ὅταν ἔρχονται νὰ τοῦ ψάλλουν τὶς ὡμορφιὲς καὶ τὶς χάρες του ! . . .

Ἔρχεται ὅμως ἐποχὴ ποὺ τὰ φύλλα του κιτρινίζουν καὶ μαραίνονται, σὰ μιὰ ζωὴ ποὺχε ἀνθίσει, ποὺ ἔζησε καὶ μαράθηκε ἕνα θλιβερὸ ἀπομεσήμερο . . .

Τότε ἁπλώνει τὶς νεκρωμένες ὁμορφιές του καὶ ψύλλει τραγούδια στὴν παράξενη γλῶσσα του, θλιβερὰ σαν μοιρολόγια, γιὰ τὴ φύση ποὺ γύρω του πεθαίνει, σβύνεται καὶ νεκρώνεται . . .

Τὰ πουλάκια, ἀφοῦ ψάλλουν τὸ τελευταῖο τραγούδι τους πρὸς τὴ νεκρὴ φύση, φεύγουν γιὰ ἄλλες χώρες πολὺ μακρινές, ἐκεῖ ποὺ θὰ βροῦν τὴ ζωὴ καὶ τὴ χαρά. Γιατὶ ἡ λύπη δὲν εἶνε γι' αὐτά . . .

Ἔρχεται ὅμως ἐποχὴ ποὺ τυλίγει τὸ γυμνὸ κορμί του σ' ἕνα σενδόνι τόσο ὡραῖο καὶ ἄσπρο, ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς ἔγινε ἀπὸ τὰ μικρούτσικα ἄσπρα φτερὰ τῶν ἀγγέλων.

Αὐτὸ εἶνε τὸ δένδρο τοῦ ἀγαπημένου μας σχολείου.

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

ΑΠ' ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΑ

Οἱ ἄλλοι κάθουνταν στ' ἀπάν' ἀλώνια συζητώντας, μὰ ἡ συζήτησή τους δὲν μ' ἐνδιέφερε.

Πῆρα ἕνα μικρὸ μονοπάτι, κι' ἀφοῦ προχώρησα ἀρκετά, κάθησα σὲ κάτι μικρὰ βραχάκια. Ἀπέναντί μου ὑψωνόταν ἡ Μαδάρα, βουνὸ γεμάτο ἔλατα, ποὺ στὴ ρίζα του περνάει ὁ δρόμος τῆς Δημητσάνας.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ἀριστερά, μακριὰ στὸν ὁρίζοντα, πίσω ἀπὸ κοντινότερα βουνά, γαλάζιος ἀπ' τὸ μάκρος φαίνεται ὁ Χελμός.

Κοντά μου, σ' ἕνα μικρὸ βοσκάκι, ἔβοσκαν λίγα πρόβατα.

Μέσα στὴν ἡσυχία ἀκουγόταν ἡ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ τους, ποὺ ἔμοιαζε νὰ τονίζει λυπημένο παρὰ χαρούμενους σκοπούς.

Καθὼς τἀρνάκια περπατοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, τὰ κουδουνάκια τους ἀντηχοῦσαν γλυκὰ κι' ἔσμιγαν μὲ τὴ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ.

Πέρασε ἔτσι πολλὴ ὥρα. Ὅταν σήκωσα τὸ κεφάλι μου ψηλά, εἶδα ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ.

Δώρα Ἄνθη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Οἱ μικροὶ Μῆτσος καὶ Γιαννάκης περπατοῦν μαζί. Ἕνας κιρριος φωτὰ τὸν Γιαννάκη :

— Πῶς σὲ λένε, μικρὲ μου ;

Κι' ὁ Μῆτσος :

— Μὴν τὸ πῆς, Γιαννάκη !

Ἀστραπόβροντο

***

Σοβαρὰ κιὶ πρωτότυπα συγγραφικὰ παιδιὰ γλωσσικὸν πρότυπο. Μὰ εἶναι γλῶσσα αὐτὸ τὸ πρᾶμα, ἀτακτο, ἀκανόνιστο καὶ αὐθαίρετο ποὺ μεταχειρίζονται ; Καλύτερα νὰ τὸγραφαν δλωσδιόλου τὴν καθαρεύουσα. Τί νὰ σᾶς πῶ, παιδιά μου ! Προσέχετε, φυλάγεσθε, «ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις» !

Ἰδοὺ τί μοῦ γράφει σχετικῶς κι' ἡ *Λατάνια* : «Μὴ νομίσῃς, ἐπειδὴ ἄργησα λίγον κι' ἀρχὶ νὰ σοῦ γράφω, ὅτι σὲ ξέχασα ἢ ἔστρεψα τὸ ἐλέμμα πρὸς τἄλλα ἐκεῖνα περιοδικὰ τὰ φιλολογικά ! Τί ἀστεῖα, τί κουτὰ ποὺ μοῦ φαίνονται ὅλ' αὐτά ; Καὶ τὸ λένε μόνα τους μὲ τὶς ρεκλάμες ποὺ ἀνοίγουν . . . "Α, βλέπω καλὰ τὴν ἀξία τῆς καλῆς μας Διαπλάσεως! "Αν κι' ὀλιγοχρόνια ἡ γνωριμία μας, μ' ἔχεις διδάξει πολλά, πάρα πολλὰ πράγματα. Ἀπ' ὅσα ξέρω, τὰ περισσότερα τὰ ξέρω ἀπὸ σένα. Καὶ βλέπω πὼς κανέν' ἀπὸ τἄλλα περιοδικὰ δὲν μπορεῖ νὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ. Ἡ μόνη μου χαρὰ εἶναι νὰ διαβάζω τὸ ὡραῖο, τὸ μαγευτικό, τὸ πραγματικὰ φιλολογικὸ περιεχόμενό σου . . .»

Ἡ *Λέλια* ἀνανεώνει καὶ φέτο τὴ συνδρομή της, καὶ θὰ τὴν ἀνανεώνῃ πάντα ὅσο ζῇ, ἂν κι' ἔχει τὴν ἰδέα πὼς εἶναι πιὰ «ἕνα παλιό, μαραμένο λουλούδι, ποὺ πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ περιβόλι μου, γιὰ νὰ κάνῃ τόπο σ' ἄλλα φρέσκα καὶ τρυφερὰ λουλουδάκια, ποὺ ἔρχονται διψασμένα, ζητώντας ἀέρα καὶ φῶς». Μὰ ὄχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη. Τὸ περιβόλι μου, εὐτυχῶς, εἶναι μεγάλο. Καὶ κοντὰ στὰ φρέσκα λουλούδια, μποροῦν νὰ μένουν ὅσο θέλουν καὶ τὰ παλιά, ποὺ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου μαραμένα. Γιατὶ ἔχουν ἀκόμα τὴν παιδική τους ψυχή, τὴν ψυχὴ ἐκείνη ποὺ οἱ ἐκλεκτοὶ ἄνθρωποι τὴ διατηροῦν καὶ σὲ ἡλικία πολὺ-πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὴ ποὺ ἔχει σήμερα ἡ ἀγαπητή μας *Λέλια*.

Κι' ὁ *Ἔνδοξος Ἕλλην*, ἀνανεώνων τὴ συνδρομή του, μοῦ γράφει ὅτι λογίζεται εὐτυχισμένος «ποὺ βρίσκεται μεταξὺ τῶν ἐπίσης εὐτυχισμένων ἀναγνωστῶν μου». Καὶ ξεσπαθώνει ὁ καλός μου φίλος καὶ μοῦ ἐγγράφει ἕνα νέο συνδρομητή. Τὸν εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ γιὰ τὴν ἐμπρακτη αὐτὴ ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης του

Καὶ σένα, *Φτωχὸ Χαμόμηλο*, σ' εὐχαριστῶ πολύ. Ὅταν ἔχω τόσο καλὰ παιδιά, μπορῶ νὰ ἐλπίζω πάντα πὼς τὸ ξεσπάθωμα θὰ πάει καλὰ καὶ θὰ ἐκπληρωθῇ γρήγορα ὁ κοινός μας πόθος. Ναί, μὲ τὴν ἴδια λαχτάρα θὰ περιμένετε καὶ φέτος τὴ συνέχεια τῶν καινούργιων μυθιστορημάτων . . .

Ναί, *Θαλασσοταραχή*, φαντάζομαι τὴ χαρὰ σου ποὺ γιὰ ἕκτη φορὰ ἀνανεώνεις τὴ συνδρομή σου, γιατὶ ξέρω πόσο μ' ἀγαπᾶς. Εὐχαρισ ῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια κι' χαίρω ποὺ ἀποφάσισες φέτος νὰ λαβαίνεις μέρος στὴν κίνηση πιὸ τακτικά. Ὅσο γιὰ τὶς προσπαθειές σου γιὰ ξεσπάθωμα, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ στεφθοῦν ἀπὸ μεγάλη ἐπιτυχία.

Σοῦ ἔστειλα, *Γενοβέφα*, ἑπτὰ τετράδια Μ. Μυστικῶν γιὰ τὶς ἀνταλλαγές σου κι' εὐχομαι νὰ τὶς κάνῃς καὶ σὺ γρήγορα 30 σὰν τὴ *Γαλάτε α*. Ὄχι, δὲν εἶμαι τῆς ἰδέας νἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμό σου ἀφοῦ μάλιστα δὲν τὸ ἀλλάζει οὔτε ἡ *Γαλάτεια*. Τὰ ψευδώνυμά σας πρέπει νὰ τὰ διατηρεῖτε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο. Δὲν βλέπετε τὴ *Μεγάλη Ἑλλάδα* ποὺ τόσα χρόνια ἔχει τὸ ἴδιο ψευδώνυμο ;

Μὲ χαρά, *Δοξασμένη Ἰθάκη*, ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Κι' ὁ κ. Φαίδων χάρηκε ποὺ εἶδε μὲ πόση εὐχαρίστηση διαβάζατε οἱ Διαπλασοπούλες τῆς τάξης τὸ «Χορὸ τῶν Ὡρῶν» στὰ Νεοελληνικά σας. Ὦ, ναί, πολὺ σωστὰ σοῦ εἶπε ἡ μητέρα σου ποὺ τὸ ἔχει διαβάσει : ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ Βέρν εἶναι οἱ «Διεταῖες Διακοπαί».

Εὐχαριστῶ πολύ, *Τζαίκου Κούγκαν*, ἀλλ' αὐτὸ τὸ σύστημα τῶν «πρακτόρων» τὸ εἶχα ἄλλοτε καὶ τὸ κατήργησα. Ἂν θέλῃς νὰ φανῇς χρήσιμος καὶ νὰ συντελέσῃς στὴν καθέρωση τοῦ δωδεκασέλιδου, καταφερε τοὺς συμμαθητάς σου νὰ γίνουν συνδρομηταί.

Ἀληθεια, *Νεᾶνις* τοῦ *Ἰονίου*, ὁ κ. Ξενόπουλος προσκαλέσθηκε στὴ Ζάκυνθο νὰ μιλήσῃ στὶ ἑορτὲς τοῦ Φωσκόλου. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μποροῦσε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ μὲ μεγάλη του λύπη δὲν δέχθηκε τὴν πρόσκληση. Σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις κι' ἐπιφυλάσσεται νὰ σ' ἐπισκεφθῇ ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖ καμμιὰ φορά, κι' ἐλπίζει γρήγορα.

Τὸ *Χλωμὸ Δειλινό* μοῦ γράφει σήμερα ἐξ ἀφορμῆς τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φαίδωνος «Οἱ μικρομεγάλοι». Καὶ μοῦ λέγει ὅτι, ἂν καὶ τελειώνει φέτο τὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου, δὲν ἐξαφῶ οὔτε θὰ πάψῃ νὰ μὲ διαβάζῃ. Καὶ τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἀρχίζει πάντα τὸ διάβασμά μου ἀπὸ κεῖνα ποὺ γράφω γιὰ μικρὰ παιδιά, (τὸν «Ἀρχιλήσταρχο Μπέμπη» κ. χ.) Ἂς λένε λοιπὸν οἱ μικρομεγάλοι ! . .

Ἔλαβα, *Σκανδαλιάρα*, τὴ φωτογραφία σου κι' ἔστειλα ὅ,τι ζήτησες. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Ναί, τὸ «Βασιλόπουλο» τοῦ Ντωντέ, ποὺ τόσο σοῦ ἄρεσε, μπορεῖ νὰ δημοσιεύθηκε κι' ἀλλοῦ· βέβαια δμως ποὺ δὲν θἄχε ἀτὴ χάρη, τὴν ἀφέλεια καὶ τὴ ζωντανότητα» τῆς δικῆς μου μεταφράσεως. Κι' αὐτὸ γιατὶ οἱ συνεργάται μου δὲν ξέρουν ἁπλῶς καὶ μόνο γαλλικὰ γιὰ νὰ κουτσομεταφράζουν, παρὰ εἶναι δεκλεχτοὶ λογοτέχναι, ποὺ μποροῦν νὰ ζωντανεύουν κάθε ξένο ἔργο ποὺ μεταφέρουν στὴ γλῶσσα μας.

Εὐχαρίστως διάβασα, *Ἕκτορ Παπαστάμε*, τὸ ὑπόμνημά σου γιὰ τὴν Πηνγτηκονταετηρίδα μου κι' ἔλαβα ὅπό σημείωσή τῆς ὑποδείξεις σου γιὰ τὴν Ἑορτή, τὸ Δευκὸ Χορὸ καὶ τὸ Πανηγυρικὸ Φύλλο. Ὁλλὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ λές, θὰ γίνουν. Καὶ σ' εὐχαριστῶ ἀκόμα μιὰ φορὰ γιὰ τὸ θαρμόταιο ἐν διαφέρο.

Δὲν ἀντέχω νὰ μὴ δημοσιεύσω ἐδῶ ὁλάκερο τὸ γράμμα τῆς *Εἰρηνούλας Κυρακώστα* ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Εἶναι τόσο ὡραῖο καὶ τόσο χαρακτηριστικό ! «Ὁποιος ἔχει τὴν καλὴ τύχη — μοῦ γράφει — νὰ νοιώσῃ τὴ γλύκα σου ποτὲ θαρρῶ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ σ' ἀποχωρισθῇ, ἐκτὸς ἐὰν κάποιος σπουδαῖος λόγος τὸν ἀναγκάσῃ. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω πὼς στὴν ἀρχὴ ποὺ γράφηκα παρακινηθεῖσα, ἐδείξα κάποια ἀδιαφορία. Ἀλλὰ τώρα δὲν μπορεῖ καὶ ὁ πιὸ ἱκανὸς διώκτης σου νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ σένα, ἀγαπητή μου. Πόσο ρίζωσες μέσα μου, δὲν μπ ρῶ νὰ σοῦ τὸ περιγράψω, σ' ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ. Ἐτὸ λέγω ὄχι γιὰ νὰ σὲ κολακεύσω, ἀλλὰ στὸ λέγω ὅπως μποροῦσε ν' ἀποκαλυφθῇ μιὰ ἀλήθεια ἀπὸ μιὰ ἀθῶα καρδιὰ ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ. Ὅταν λοιπὸν σὲ κρατῶ στὰ χέρια μου, σὰν μαγεία κρύβονται στὴ σκιά σου κάθε λογῆς ἰδέες ποὺ βρίσκονται στὸ νοῦ μου, κάθε λύπη, καὶ φροντίζω πῶς καλύτερα καὶ μαλακὰ νὰ σὲ κρατοῦν τὰ χέρια μου, γιατὶ θαρρῶ πὼς θὰ πονῇς ἂν σὲ κρατῶ ὅπως-ὅπως. . . καὶ ὕστερα νὰ παραδοθῶ σὲ σένα γιὰ νὰ σὲ νοιώσω καλά. Πὼς εἶναι δυνατὸν ὕστερα ἀπὸ τόση ἀγάπη νὰ ξεχάσω, νὰ παραμελήσω αὐτὸ τὸ καθήκόν μου πρὸς σέ, τὴν ἐγγραφή μου ; Κι' ἔτσι σ' εὐχομαι καλὴ χρονιὰ νὰ περάσῃς, καὶ νἀξιωθῇς νὰ γίνῃς δωδεκασέλιδη. Χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν παπποῦ μου, ποὺ δὲν παύει νὰ σὲ διαβάζει μὲ τὰ ματογυάλια του, τὴν μαμμά μου καὶ τὴν θεία μου».

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Δάφνη, Δοξασμένη Ἰθάκη, Ἀλέξιος Συρμόπουλος, Ἐλισσάβετ Κουτσαΐδου, Ὄλγα Καψάλη, Τζογές, Σμυρνιωτάκι, Ἀχ Πόλη, Ἁρμονία, Βιολέττα, Ἀβανεύς, Μακεδών, Ἄδωνις, Μόνα Λίζα, Σανσελόρε, Ἀφρισμένο Κῦμα, Πλάνο Δοξάρι, Νέμεσις καὶ Βοσκοπούλα.* — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Στὸ ἐρχόμενο θὰ εὐχαριστήσω ὅσους ξεσπάθωσαν, καθὼς καὶ ὅσους συγχάρηκαν τὸν κ. Παπαδόπουλο γιὰ τὴν ὀνομαστική του ἑορτή.

Ἀπὸ τὴ Δράμα, μέσα σὲ φάκελλο τῆς Gary Tobacco Company, ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀσύστατο, μὲ 80 δραχμὲς πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς τοῦ γράφοντος· ἀλλὰ δὲν ξέρω ποιός μοῦ γράφει, γιατὶ ξέχασε νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφή του. Ἂς μοῦ ξαναγράψῃ λοιπόν, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐκτελέσω τὴν παραγγελία του.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁδὸς ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόριο καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Δωροθέα Βερνόν, κ. (Σ.Ἀπ.). Παλιὸς Κυνηγός, ἁ. (ΣΚ). Δίκανο, ἁ. (ΣΚ). Φοβερὸ Λυκόσυλλο, ἁ. (ΣΚ). Λαγωνικό, ἁ. (ΣΚ). Λαγός, ἁ. (ΣΚ). Κελεμές, ἁ. (ΣΚ). Στενώτης, ἁ. (ΣΚ). Πέρδικα, κ. (ΣΚ). Νερόχηνα, κ. (ΣΚ). Μπεάτα, κ. (ΕΚ). Κύκνειον Ἆσμα, ἁ. (ΔΤ). Στοχασμός, ἁ. (Κ.Κ). Ἀκρίτας, ἁ. (ΘΚ). Ὁμορφος Παλιάτσος, ἁ. (—!—Ο) Βαρωνὶς Πετρονέγαρο, ἁ. (ΕΚ). Διαβολεμένο Διαπλασόπουλο, ἁ. (ΔΑ). Λερὴ Φουστανέλλα, ἁ. (ΜΧ). Μαγεμένη Βοσκοπούλα, κ. (?—?). Πικραμένη Καρδιά, κ. (ΠΚ) Αἰγυπτιακὴ Ἀκτίς, κ. (ΘΤ). Ἥρα, κ. (...). Ἀπόλλων, ἁ. (...). Ἑρμῆς, κ. (...). Αἴολος, ἁ. (...). Ἀφροδίτη, κ. (...). Ἥφαιστος, κ. (...). Ἄρτεμις, κ. (...). Ἀθηνᾶ, κ. (...). Ἄρης, κ. (...), Ἑλλάς, ἁ. (ΔΣ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Σίβυλλα, κ. Βιολέττα, κ. Ἱππότης νὲ Σολαί, ἁ. Μαρκήσιος τὲ Λατοὺρ, ἁ. Ἱππότης Γαγκρέδ, ἁ. Χελιδονάκι. Τουγόνι, ἁ. Ἀθηναϊκὸν Ἰδεῶδες, ἁ. Ἀγριόπαπια, κ. Αἰγυπτια, κ. Πικρὴ Σκλαβιά, κ. Τζογές, ἁ. Ἐλεύθερο Πουλί, κ. Μικρὸ Διαπλασόπουλο, κ. Γαλαξίας, ἁ. Φίλανθος, ἁ. Νεραϊδα τοῦ Βοσπόρου, κ. Γίνος Βούγας, ἁ. Νύρμα, κ. Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, κ. Σαλώμη, κ. Ρουμελιώτης, ἁ. 25η Μαρτίου, ἁ. Γλυκειὰ Χαραυγή, κ. Ἀλφόνσος, ἁ. Σφίγξ, κ. Παριζιάνα, κ. Μιράντα, κ. Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, κ. Ἀντιγόνη, κ. Τζάκι, ἁ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Καμάρι τῶν Γονέων* (ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, βέβαια κι' ὁ Κῶτσος ἔχει τὸ μερτικό του ἀπὸ τὸν Ἔπαινο· χάρισέ του λοιπὸν κατι τι, νὰ ἡσυχάσῃ· εὐχαριστῶ γιὰ τὶς φροντίδες καὶ περιμένω·) *Ἠλιόβαλτην* (πολὺ καλὰ τῆς ἀπήντησες : τέτοιες ἐρωτήσεις στὰ

Μικρὰ Μυστικά, ἀνώτερες τῆς ἡλικίας των, θάκαναν τὰ παιδιὰ νὰ γράφουν ἀνοησίες·) *Ἀνδαλουσίαν* (ἔστειλα· ἐλπίζω ὅτι μ' ὅλ' αὐτὰ τὰ μαθήματα, θὰ βρίσκῃς καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς κάπου-κάπου·) *Ἀφρισμένην Θάλασσαν* (χαίρω πάρα πολὺ καὶ περιμένω.) *Μῆλον τῆς Ἔριδος* (τὰ ἔλαβα ὅλα· μὰ κι' αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Valdor «Στὸν καιρὸ τοῦ Ναπολέοντος» εἶναι θαυμάσιο κι' ἴσως κάποτε τὸ δημοσιεύσω·) *Ἐξυπνην Γατούλαν* (ἔστειλα 6 τετράδια καὶ χαίρω γιὰ ὅλα· ἡ Πεντηκονταετηρὶς θὰ ἑορταστῇ ἐντὸς τοῦ 1928· πότε ὅμως δὲν ὁρίσθηκε ἀκόμα·) *Ἰωάν. Ἀηδονόπουλον* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις· ἐλπίζω νὰ πάρῃς καὶ φαυδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Καπετὰν Φασαρίαν* (ὄχι, οἱ «Ἀρισταῖς ταξιδεύουν» εἶναι ἄλλο μυθιστόρημα· γιὰ τὸ Σῆμα θὰ σᾶς πῶ·) *Γεώργιον Κ. Πέτρου* (κι' ἐγὼ χαίρω πολὺ ποὺ γιὰ δεύτερη φορὰ μπαίνεις στὸν κύκλο μου καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις·) *Γλυκειὰν Χαραυγὴν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τόση ἀγάπη·) *Ἀρχαίαν Ἑλλάδα* πολὺ εὐχαρίστως!) *Κόμησσαν Λαβερνῆ* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα·) *Μαρίαν Δ. Γκούσκου* (εὐχαριστῶ πολὺ· νὰ μοῦ γράψῃς ὅσο θέλεις, δὲν μ' ἐνοχλεῖς διόλου·) *Σταράκην* ἔλαβα, εὐχαριστῶ· φίλησέ μου τὴν Ξανθὴ καὶ τὶς ἄλλες σου ἀδελφούλες·) *Ἐλεύθερο Πουλί* (τὸ ἀνεύρισκα ἐπὶ λ/σμῷ·) *Ἀπόγονον Ἡρώων* (φωτογραφία ἐλήφθη· τί ὡραία ποὺ εἶναι· ἐκεῖ τὴν ἔκανες;) *Νικηφόρον Οὐρανόν, Ἀργυρόπτερον Κόρην, Γ. Ι. Κατσίγραν, Μαρίκαν Ποτσίου, Σκερτσόζαν, Κυανόλευκην* κτλ. κτλ.

Ἀνέσπερην Εὐτυχίαν, Λορέτταν, Κ. Δημόπουλον (ἔστειλα·)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *7 Δεκεμβρίου*, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 10 Φεβρουαρίου.

[*Καὶ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου αἱ Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ὅλαι ἀπὸ τὴν Συλλογὴν τοῦ Μίμη Πρωΐμου*].

12. Δεξίγριφος.

Μιὰ νῆσο τὴν οὐρὰ τῆς
Ἂν σπάσῃ σὲ μιὰ μάχη,
Παλιὰ βασιλοπούλα
Γιὰ κάτοικό της θάχῃ.

13. Στοιχειόγριφος.

Μιᾶς χώρας τῆς ἀπέκοψα
Τὴν κεφαλή της τέλεια,
Καί, φυσικὴ συνέπεια,
Κατήντησε κουρέλια.

14. Τονόγριφος

Ὁ Ἠπειρώτης βασιλιὰς
Τὴ σκούφια του σὰν ρίξει,
Καίγεται ὅποιος ἀπὸ σ ς
Ἀνίδεος τὸν ἀγγίξει.

15. Ἀπροσδόκητον

Σὲ ποιό, φίλε, περίπτωση
Συμβαίνει—ὄχι ἀστεῖα, —
Τὸ τρία νᾶχῃ τέσσερα
Καὶ τὸ ἕξη μόνο τρία;

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1927

Μὲ τὶς 460 σελίδες του. —Μὲ τὶς 300 εἰκόνες του.—Μὲ τὸν περιπετειώδη «Μοκοκό». — Μὲ τὸν συγκινητικότατο «Τζάκ». — Μὲ τὸν εὐθυμότατο «Μπέμπη Ἀρχιλήσταρχο». — Μὲ τρεῖς «Κυριακές». — Μὲ 40 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». — Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ *Ἄρραφος δρ. 80.*—(καὶ ταχυδρ. 85 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 103 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος δρ. 85.—(καὶ ταχυδρ. 100 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 108 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

16. Πεταλούδα

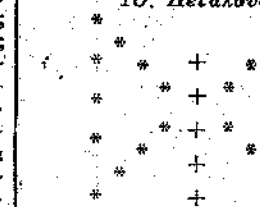

Καθέτως: ἀριστερὰ Ἀπόστολος, εἰς τὸ μέσον Μυστήριον, δεξιὰ δημητριακόν. Διαγωνίως, ἀριστερά, ἄνω χώρα τῆς Ἀσίας, κάτω προφήτης· δεξιά, ἄνω γίγας ἢ σχολικὸν βιβλίον, κάτω βασιλεὺς τῆς Κρήτης.

17. Κρυπτογραφικόν

12345=Βασιλεὺς τῆς Γραφῆς.
25135=Δενδρόφυτον.
34531=Μέρος τοῦ στόματος.
42531='Ορυκτόν.
54112=' σθένεια.

18. Ἐπιγραφὴ

Η Ν Η Π Α Ι Ρ Γ Ε
Ψ Ο Τ Ο Ω Ζ Ω Ν Σ
Βέβαια ὁ λύτης θὰ τὴ λύσῃ
Ἀπ' τὴν ὄψη ἂν τὴν γνωρίσῃ.

19. Περιπλοκὰς

— Καλημέρα τῶν φρονίμων!
— Σπέρνω, Γιάννη, πρὶν πεινάσουν.
— Κουκιὰ μαγειρεύουν τὰ παιδιά.

Τὸ ἀνωτέρω πλέγμα ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο γνωστοτάτας παροιμίας.

20. Γριφώδης Ἀριθμητική

Οἱ Ἀπόστολοι + τὰ χρώματα τῆς ἴριδος + Οἱ μάγοι τῆς Βηθλεὲμ + Αἱ Ἤπειροι + Οἱ μεγάλοι ζωγράφοι τῆς Ἀναγεννήσεως =τὰ φύλλα τοῦ ρόδου.

21—25. Ἐλλιποσύμφωνα Ὀνόματα.

1. ααα=Πολιτεία.
2. ααα=Πολιτεία.
3. ααα=Νεοέλληνη ποιητής.
4. ααα=Πόλις.
5. ααα=Πατριάρχης τῆς Γραφῆς.

26. Γρῖφος.

α α α α α
(Μαστίγωσις α (Γεωγραφία,
Τ Σταύρωσις α Ἱστορία,
Λογχισμὸς) α Φυσική).
α

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

27 Vieux Rébus

Bonjour, père Simon; comment va *vore*?

Μίμης Πρωΐμος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ.38

550. Θρᾶξ-Ρᾶξ.— 551. Πόλος-Βόλος.—552. Ραφαὴλ-Φαὴλ.— 553. Τὸ καντήλι.

554. ΛΕΡΟΣ / ΕΡΙΣ / ΡΙΣ / ΟΣ / Φ

555. ΑΙΣΩΝ / ΦΙΛΙΑ / ΔΗΜΟΣ / ΣΦΛΩΝ / ΣΑΜΟΣ

556-560. Διὰ τοῦ Ο: *ὀρθόδοξος, φθόγγος, σφοδρός, Κρόνος, ὄγδοος*.—561. ΛΥΡΑ (Δηξούριον) Ὑμηττός, Ροιά, Ἀθηνᾶ.)— 562. Ἄλλα τὰ λόγια καὶ ἄλλα τὰ ἔργα. — 563. Ἐς αὔριον τὰ σπουδαῖα.—564. Citoyen-mitoyen.— 565-567. 1, *Βίας*, (vie, hache.— 2. *Μένων* (mais, non.)— 3, *Φίλιππος* (fil, y, poche.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

|ΚΗ'—20|

Ἱδρύθη Σύλλογος ἐν Θεσσαλονίκῃ μὲ τὴν μὲ τὴν ἐπωνυμίαν ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: Ἥρα, Γραμματεύς: Αἴολος, Ταμίας: Ἀπόλλων, Διαγωνισμῶν: Ἀφροδίτη, Ξεσπαθώματος: Ἥφαιστος, Δημοψηφίσματος: Ἑρμῆς. Ἀντιπρόσωπος Βόλου: Ἀθηνᾶ. Γιὰ τὴν φροντίδα τῆς ἐγγραφῆς, ἀπόρων εἰς τὴν Διάπλασιν: Ἄρης, Ἀντιπρόσωπος Αἰγύπτου: Ἄρτεμις.

(Η Πρόεδρος ΗΡΑ — Ὁ Γραμματεὺς ΑΙΟΛΟΣ)

|ΚΗ'—21|

Ἀγαπημένη μου Καίτη Πορφυροπούλου, χίλιες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτούλα σου ἀπὸ τὴν: Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

|ΚΗ'—22|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΙΚΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ)

Διαγωνισμὸς ἐγράφων καρτῶν. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Προθεσμία μηνιαία Βραβεῖα 10 ἐκλεκτά. Δ/σις: Λ. Χορταστῶν 4, Ἡράκλειον Κρήτης.

|ΚΗ'—23|

Πούφ! Ἡ Σαπουνοφουσκα ἔσκασε! Καὶ εἴδαμε ξαφνικὰ τὴν... Εὐρυδίκη Κατζοπούλου!!! Ε. Κ.

|ΚΗ'—24|

100 ΔΡΑΚΜΩΝ ΒΙΒΛΙΑ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, σᾶς ἀποστέλλομεν ὅμα μᾶς ἐμβάσετε 75 ΔΡΑΧΜΑΣ. Ζητήσατε τιμοκατάλογον. ('Εκδοτικὸς Οἶκος Γ. Τσουκαλᾶ, Κάνιγγος 11, Ἀθῆναι.)

|ΚΗ'—25|

Ὁ Βράχος τῆς Ἰωνίας στὸν (ΚΖ' — 762) Διαγωνισμὸ ἐβραβεύει Πορφυρογένητον. Πόθος=Παπαδόπουλος.

|ΚΗ'—26|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

Πρόεδρος: Παλιὸς Κυνηγός. Ἀντιπρόεδρος: Δίκανο. Γραμματεύς: Φοβερὸ Λεπόσουλο. Ταμίας: Λαγωνικό.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Διαγωνισμῶν: Χελιδονάκι, Ἀποκαλύψεων: Τριγόνι. Ἀντιπροσωπείων: Λαγός, Ξεσπαθώματος: Δίκανο. Δημοψηφίσματος: Λαγωνικό.

ΜΕΛΗ

Κελεμές, Ἀθηναϊκὸν Ἰδεῶδες, Στεντόρος. Ἀντιπρέσωποι στὸ προσεχὲς φύλλο.

|ΚΗ'—27|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΠΑΡΤΙΑΤΩΝ»

Διαγωνισμός μας (ΚΖ'—987) ἀκυροῦται λόγῳ ἐλλείψεως ἀπαντήσεων. Νίκ Βίντερ

|ΚΗ'—28|

Ὁ διαλυθεὶς σύλλογος «Ποσειδῶν» ἔφαγε τὰ περασμένα φυλλάδια γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ ψευδώνυμα ποὺ ἔχουν ἀνακαλυφθεῖ. Βιολέττα

|ΚΗ'—29|

Τζοκόντα, Εὐστάθιε Δαφνομήλη, καλές μου φίλες, γιατὶ μὲ ξεχάσατε; Μένα Αἴζα

|ΚΗ'—30|

Περιπλοκάς, Μιράντα, Γλυκειὰ Χαραυγή, Ἐλπή, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά: Στείλτε: Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου, Ζάκυνθον.

|ΚΗ'—31|

ΑΝΘΗ ΜΟΥΣΜΕ. Ὅταν ἐδημοσίευα τὴν ἀγγελία μου (ΚΖ'—1066) ἤσουν ἡ Μπαμπέκα Ἀμηρᾶ. Ἂν τώρα τὸ μετεβίβασες δὲν ξέρω, περιμένω νὰ μοῦ τὸ πῆς. ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΤΑΣ

|ΚΗ'—32|

Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους· ἰδιαιτέρως τοὺς συλλόγους. Ὄμορφος Διάβολος

|ΚΗ'—33|

Κλαίρη, Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα, Μέλισσα, Κάρμεν, ἀλληλογραφοῦμεν; Δ/σις: (ΚΖ'—917). Ἀνέσπερη Εὐτυχία, ποία ἡ Δ/σίς σου; ΝΟΡΜΑ

|ΚΗ'—34|

Στιλουέττα: Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ—Μπόταρη (ἀνταιφόσις). Γίγας, Πωγάτα Τὸν χοντρὸν παιδὶν τοῦ Ζαππείου. Ἀριστοκράτισσα

|ΚΗ'—35|

Ἀποκαλύψεις: Πόθος τῶν Γραμμάτων =Ἀφεντόκη, Ρετσίνα = Λάσκαρι, Ἀήττητος Ἕλλην = Δογριτζῆος. Μπούμ! ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΛΥΑΡΩΝ

|ΚΗ'—36|

Ἑρμῆ, σοῦ ὑπενθυμίζομεν: Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι—Σαραντέρης. Γιὰ νὰ τελειώνουμε γρηγορότερα. ΚΑΠΟΙΟΙ=ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΛΥΑΡΩΝ (Σημ. Ἀτακλ.— Ναί: Κάποιοι = Ὁμόσπ. Φλυάρων).

|ΚΗ'—37|

Μένα Αἴζα, εὐχαρίστως δέχομαι τὴν πρότασίν σου. Δ/σίς μου (ΚΖ'—1008). Ἀντιγόνη

|ΚΗ'—38|

Ψηφίζω τὸ ὡραῖον ψευδώνυμον Κυματίζουσα Κυανόλευκος. Μιμηθῆτε με. Ἀντιγόνη

|ΚΗ'—39|

ΤΖΑΚ / ΖΑΚ } Ὑποψήφ. Δημοψηφ. { ΤΖΑ / ΤΖΑΚ

|ΚΗ'—40|

Ἀγαπητὴ Κόμησσα Λαβερνῆ, φαίνεται ὅτι μὲ παραγνώρισες· ἡ ἑορτή μου εἶναι τὸ μῆνα ποὺ δὲν ἔχει σάββατο. Ὅσο διὰ κάρτες ἠθοποιῶν ποὺ μοῦ ἐζήτησες νὰ ἀνταλλάξομε, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι δὲν δέχομαι, διότι δὲν κάνω συλλογὴ ἀπὸ κάρτες ἠθοποιῶν. Ἀφάρα

|ΚΗ'—41|

Διαπλασόπουλα, ὁ Ὅμιλος τῶν Εὐγενῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ δειλούς, διότι φοβοῦνται νὰ κουνηθοῦν μήπως τοὺς ἀνακαλύψουν. Ἀφάρα

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΥΠΟ ΙΩΑΝ. ΣΕΝ. Ε. ΣΚΕΡΤΣΙΔΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10 ΑΘΗΝΑΙ